

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

4/ Uctívači oslí hlavy?
úvodník M. Kalluse

**14/ Jak jsme hledaly
kotník • svědectví**

**17/ Tunely měly přinést
smrt • Hamas chystal
megaútok**

9

2014

39 Kč

Rachel Hicksonová

o manželství
a prorokování

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Uctívači oslí hlavy?

Mojmír Kallus

reportáž

6 Hořké začátky, sladké konce

Jiří Preis,
František Krampota

8 Poselství pro tři generace

Tomáš Dittrich

10 Místo, kde Bůh s dětmi jedná

Tomáš Dittrich

rozhovor

12 Smířit se je důležitější než mít pravdu

Rachel Hicksonová

můj příběh

15 Rande v sedm ráno

Marcela Vaňušová

16 Papoušek za nebeskou branou

Kateřina Supiková

16 Hledání kotníku

Jana Horáková

pokoj s Izraelem

17 Strážce Izraele nespí

Lumír Ptáček

hudba

18 Mše, která nevěřící oslovuje

Daniel Kyzlink,
Tomáš Coufal

z historie

20 Moravský Don Quijote

Jaroslav Pleva

recenze

21 Pravda o sexu

Petra Mizurová

6 Slum nemusí být konečná

příběhy ugandských dětí

10 Místo, kde Pán Bůh jedná

Dětská konference

12 „S Gordonem jsme každý jiný“

rozhovor s Rachel Hicksonovou

15 „Jako bych měla v břiše brusku“

svědectví o uzdravení

18 Originální Rocková mše

oslovuje i nevěřící

z příštího čísla

■ téma: Deprese se nás netýkají?

□ pohled křesťanského poradce

□ kazatel: „Sníl jsem o sebevraždě“

□ anketa: Modlitba, nebo antideprese?

■ co se dělo ve Vsetíně – reportáž z festivalu UNITED

ŽIVOT VÍRY

ročník 25 / září 2014

cena 39 Kč

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (239 Kč) či roční předplatné (477 Kč) lze zahájit kterýmkoliv měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatan,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zrakově postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentůvská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

články, kde je nějaký příběh a pak se na to aplikuje biblická pravda, úplně nevyhledávám. Většinou totiž brzo poznám, co mi autor chce říct, a při čtení se nudím. Těto autorské chyby se dá předejít dvěma způsoby. Když Ježíš vyprávěl příběh o marnotratném synovi, není zaznamenáno žádné vysvětlení. Poper se s tím sám, posluchači. Nebo něco vyprávěl, a učedníci, kteří se v tom nevyznali, o vysvětlení žádali sami. Ježíš byl překvapivý, svěží, svými příběhy často šokoval, nikdy nenučil.

Jiný přístup je vyprávět něco, kde si posluchač myslí, že je to jasné, a pak překvapení – ono je to úplně jinak. Třeba „Zbořte tento chrám, a za tři dny ho znovu vybuduji!“ Ježíš tím své nepřátele vodil za nos, protože nemyslel na ozdobnou stavbu, ale na své vzkříšení. Podobně prorok Nátan i Jóab ušili na Davida boudy, které mu při vylouštění měly pomoci pochopit jeho konkrétní problémy.

Týden dovolené jsme s manželkou strávili v lesích česko-německého pohraničí. Jednou jsme se vypravili na rozhlednu Ebene, kterou půl kilometru za železnou oponou po válce postavili vyhnaní Němci, aby mohli průběžně sledovat, jak jim pustnou a mizi jejich domovské vesničky. Martu trochu bolela noha, takže jsme hledali jednodušší cestu, než jakou nabízel mapa. „Musíte uhnout doprava, jít pořád do kopce a přijдете přímo tam. Vedou tam značky,“ řekla nám v hotelu jedna spolubydlící.

Autem jsme dojeli, jak nejdál to šlo. A opravdu, po chvíli nám šipka ukazuje odbočku z turistické trasy, o které nám řekla sousedka. Podle mapy půjdeme do kopce postupně, zatímco hlavní trasa trochu stoupá, trochu klesá, jde po rovině, pak prudce do kopce a končí ještě strmějším stoupáním. Naše trasa je navíc kratší.

Ta šipka doprava byla jedinou „značkou“ na naší zkratce. Dál už žádné značení. Po dvaceti minutách výstupu začínalo být jasné, že kratší turistická cesta neexistuje. Ale nevzdával jsem se: mapa nás dovede. Plynule stoupáme, stoupáme, stoupáme, vyjdeme na plochý vrchol, přejdeme státní hranici, půjdeme kousek po rovině, a jsme před rozhlednou... Marta o tom není přesvědčena tak pevně jako já, ale pokračujeme. Postupně začínám ztrácet „víru v mapu“ i já. Aspoň že jdeme pořád nahoru. O cestě se už mluvit nedá, ale les je krásný, roztočivě houby, kapradí, shnilé větve, vlhká ztuchlá vůně, potůček, myslím, že jsem zahlédl i trpaslíka s khaki čepičkou, když zalezal pod pařež. Hledám bývalou hranici, kde byl před 25 lety prosekaný pás s tzv. signálkou na zabíjení „narušitelů“, ale nikde ani náznak něčeho takového.

Přicházíme k lesní školce obehnané pletivem. To už jsme na rovině, takže „nepochybně“ na plochem vrcholu blízko rozhledny. Ale kde je hranice? Snažíme se plot obejít, ale nejde to. Aha, takže to je ta hranice. Vnímám to jako podraz: čtvrt století od pádu totality, a zase dráty, i když asi ne pod proudem. Navíc byla dole ta šipka...

Je to docela příznačný obrázek. Můj rozlet, pasivně sledovaný Martou, naráží na překážku. A to si už po letech dávám takový pozor... Instinktivně se rozhlížíme, jestli někde nejsou pohraničníci se samopaly (pes je dnes našťásti na naší straně, malý huňatý, naše Taruška). Nikde nikdo, ticho lesa. Pletivo

Dva narušitelé a pes

zarostlo do kůry stromů a z německé strany je pod něj nastrkané utěšující chrastí, aby to měl diverzant ztížen. Ale jsme úspěšní, všichni tři se snadno ocitáme na druhé straně. Potvrdila se moje obava, že na druhé straně ne tak úplně, ale jen uvnitř hraničního pásma. Jsou tu skvělé maliny. Němci nemají jen vystřihané příkopy podle cest nebo lepší asfaltky, ale i větší lesní plody. Naštěstí na německé straně hraničního pásma objevují pohodlný, jen lehce zadržovaný východ. Za chvíli jsme opravdu na rozhledně.

Některá dobrodružství manžele smelují, jak se stalo i v tomto případě. Navíc nám cesta dolů, tentokrát už ta košer turistická, ukázala, oč kratší, pěknější a pohodlnější cestou jsme k rozhledně dorazili. I když to tak nevypadalo, byl náš výstup bez zacházek, bez ztracení výšky a bez příliš strmého stoupání. Věřím, že to pro nás přichystal dobrý Bůh.

V 90. letech jsem si myslel, že se Boží vůle na zemi beze zbytku naplnit nedá. Pak se mi rozsvítlo: Pokud je to pro nás Boží vůle, Bůh je tak mocný, že ji naplnit můžeme. Jeho vůli může splnit každý, kdo mu patří, a to na sto procent. Že se to úplně často nestává, je druhá věc.

Myslím, že pár lidí, kteří Boží vůli naplňují beze zbytku, znám. Tím nechci říct, že nikdy nezhřeší, ale mám na mysli celkový směr a vůni jejich života. Tolik jako oni Krista ještě neznám, ale radost a nasycení z naplňování Boží vůle taky občas zažívám. Často to bývá právě mimo pracovní záležitosti. Vzpomínám na různé prázdninové pobyty se svými dětmi. Tolika zážitky našlapané týdny jsem snad nezažil, jak je rok dlouhý. Každá modlitba vyslyšená. Ideální počasí (nepřelo akorát tam, kde jsme zrovna byli, apod.). Kamínek zákeřně hosený z mostu na dálnici neprorazil čelní sklo auta. Nezapomenutelné ornitologické zážitky. A k tomu obecnost, partnerství v bádání, splnění všeho, za co jsme se společně modlili, zázračná setkání s křesťany. Letos s Martou to bylo podobně...

Proč myslíš, že Boží vůli jako celek naplní hlavně v čase volna? Stručně na to odpovědět neumím, ale napadá mě, že bych asi měl mít dvanáct měsíců dovolené ročně.

Tomáš Dittrich

